

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 1065/2024
05.02.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Миљуш, председника већа, Јасмине Стаменковић, Јасминке Обућина, Татјане Ђурица и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник др Иван Годоровић, адвокат у ..., против тужених: 1. ГИП Хидротехника – Београдња АД Београд у стечају, чији је пуномоћник Зоран Ећимовић, адвокат у ... и 2. ББ из ..., ради утврђења и иселења, вредност предмета спора 10.000,00 динара, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 691/24 од 08.02.2024. године, у седници одржаној дана 05.02.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 691/24 од 08.02.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиље изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 691/24 од 08.02.2024. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П 352/23 од 20.09.2023. године, која је исправљена решењем Привредног суда у Београду П 352/23 од 08.10.2024. године, у ставу I изреке, одбијен је предлог тужених за прекид поступка до правноснажног окончања поступка који се води пред истим судом под пословним бројем 13 П 1039/2020, као неоснован. У ставу II изреке одбијен је тужбени захтев тужиље да се утврди да је Предуговор о купопродаји број 926 закључен у Београду дана 11.12.2020. године између туженог ГИП Хидротехника – Београдња АД Београд у стечају и ББ из ... ништав и да не производи правно дејство, што су тужени дужни признати и трпети. У ставу III изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље да се наложи туженима да предају тужиљи као власнику стан ближе описан у изреци у државину, ослобођен од свих лица и ствари. У ставу IV изреке одбијен је предлог за одређивање привремене мере којом би се наложило туженима да предају тужиоцу предметни стан и кључеве од тог стана и да се забрани туженима да исте користе и да предузимају било које радње које могу нанети штету тужиљи, и да врше било какве промене у стану. У ставу V изреке обавезана је тужиља да туженом ГИП Хидротехника-Београдња“ АД Београд у стечају исплати износ од 73.950,00 динара на име накнаде трошкова парничног поступка. Ставом VI изреке обавезана је тужиља да туженом ББ, из ..., на име накнаде трошкове парничног поступка исплати износ од 9.950,00 динара.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 691/24 од 08.02.2024. године одбијена је жалба тужиоца као неоснована и потврђена је првостепена пресуда у ставу II, III, IV, V и VI изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиља је изјавила благовремену ревизију, позивом на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 87/18) ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Побијаном пресудом правноснажно је одбијен тужбени захтев тужиље да се утврди да је предуговор о купопродаји број 926 закључен дана 11.12.2020. године тужених ништав и да не производи правно дејство, као и захтев да се наложи туженима да предају тужиљи као власнику стан ослобођен од свих лица и ствари, а одбијен је и предлог за одређивање привремене мере. Према разлозима нижестепених одлука, утврђено је да је отац тужиље ВВ закључио са ГИП Хидротеника – Београдња АД Београд, сада у стечају, уговор о купопродаји стана у изградњи број 1840 од 07.08.2007. године чији је предмет била купопродаја стана који је предмет тужбеног захтева, након чега је ВВ као поклонодавац закључио са тужиљом као поклонопримцем уговор о поклону истог стана дана 18.10.2010. године. Пресудом Првог основног суда у Београду П 48107/20 од 23.12.2020 године са допунском пресудом од 05.02.2021. године донетом у поступку по тужби овде тужиље против ВВ, утврђено је да уговор о поклону непокретности од 18.10.2010. године производи правно дејство, и утврђено право својине тужиље на наведеном стану. Уговор о купопродаји стана у изградњи број 1840 од 07.08.2007. године раскинут је правноснажном пресудом Привредног суда у Београду П 1320/19 од 07.05.2019. године. Након тога су тужени закључили побијани предуговор о купопродаји стана дана 11.12.2020. године. Пресудом Привредног суда у Београду П 1039/20 од 16.11.2021. године, одбијен је тужбени захтев ВВ против туженог ГИП Хидротеника – Београдња АД Београд за утврђење ванкњижног права својине на предметном стану, која одлука је потврђена пресудом Привредног апелационог суда Пж 1272/22 од 26.04.2023. године. Код овако утврђеног чињеничног стања, судови закључују да није основан тужбени захтев тужиље, јер њен правни претходник није стекао својину на стану, јер је раскинут уговор на основу ког је требало да је стекне стога није могао поклонити стан овде тужиљи. Није основан ни тужбени захтев за утврђење ништавости предуговора о купопродаји, с обзиром да је закључен након раскида уговора о купорпордаји између продавца и правног претходника туженог, пре закључења предуговора и с обзиром на правна дејства предуговора. Судови су става да се на основу пресуде на основу признања не може основано захтевати ништавост предуговора о купопродаји, нити се може тражити предаја предметног стана, с обзиром да се предметном одлуком не расправља о суштини материјално правног односа између парничних странака.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване побијане одлуке нижестепених судова, Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени законски услови које прописује одредба члана 404. став 1. Закона о парничном поступку. Указивање на погрешну примену материјалног права није поткрепљено додатним условом за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, а који се тичу неуједначене судске праксе у истоветној чињеничноправној ситуацији, потребе за разматрањем правних питања од општег интереса, или правних питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно ново тумачење примењених материјалноправних одредби Закона о основама својинскоправних односа и Закона о облигационим односима.

Посебна ревизија је изузетно правно средство, чији циљ није да се преиспитују правноснажне пресуде сходно појединостима конкретног случаја, већ да се кроз конкретни случај реши питање од посебног (ширег) интереса, а које се може подвести под један од основа из 404. став 1. Закона о парничном поступку. Наведено у овом поступку није случај. Евантуална погрешна примена материјалног права, сама по себи не може бити разлог за изјављивање посебне ревизије. Ревидент указује на повреде одредбе члана 374. став 1 Закона о парничном поступку, а у вези члана 7 и 8. ЗПП-а, на прекорачење тужбеног захтева, као и повреде члана 36. став 1, члана 32 и члана 58. Устава, а који наводи нису релевантан основ за одлучивање о посебној ревизији.

На основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 18/20), одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку и нашао да ревизија тужиље није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Одредбом члана 33. став 2 истог закона прописано је ако се тужбени захтев не односи на новчани износ, меродавна је вредност предмета спора коју је тужилац означио у тужби.

У конкретном случају ради оцене испуњености ревизијског цензуса примењује се цитирана законска одредба из члана 403. став 3. ЗПП-а, из разлога што је у конкретном случају надлежност привредног суда успостављена због атракције надлежности будући да се над туженим ГИП Хидротехника-Београдња АД у стечају, води стечајни поступак, а сам предмет спора спада у надлежност суда опште надлежност, због чега се не примењује одредба члана 485. ЗПП-а.

Имајући у виду да означена вредност предмета спора износи 10.000,00 динара на дан подношења тужбе 19.03.2022. године, закључује се да ревизија очигледно није дозвољена у смислу одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Из наведених разлога је на основу одредбе члана 413. Закона о парничном поступку одлучено као ставу другом изреке.

Председник већа – судија

Татјана Миљуш,с.р.

За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић